

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2007

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Εφημερίου Ι.Ν. Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Γλυκῶν Νερῶν

16 Σεπτεμβρίου: Κυριακή μετὰ τὴν Ὑψωσιν

(Μάρκ. 8, 34-9)

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι»

Ἀδελφοί μου, ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴ περικοπὴ πού λίγο πρὶν ἀκούσαμε, ἀβίαστα συμπεραίνεται ὁ πόθος τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου μας γιὰ τὴ σωτηρία μας. Ὅπου νὰ καταφύγουμε, ὅπου καὶ ν' ἀκουμπήσουμε, σ' ὅποιον καὶ ἂν ἐλπίσουμε· σωτηρία δὲν ἔχουμε. «Ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ ἢ σωτηρία ἢ μὴ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Ἄς τὸν ἀκολουθήσουμε λοιπὸν, ἀπαρνούμενοι τὸν ἑαυτὸ μας· αἶροντες τὸν Σταυρὸ μας καὶ ἄς τοποθετηθοῦμε μπρὸς στὸ σοβαρὸ αὐτὸ θέμα τῆς προσωπικῆς μας σωτηρίας ὑπεύθυνα. Ἄς δοῦμε λοιπὸν ποιὲς εἶναι οἱ προϋποθέσεις, ποιὰ εἶναι ἡ σπουδαιότητα καὶ ποιὲς εἶναι οἱ συνέπειες τοῦ «ἀκολουθεῖν» τὸν Ἰησοῦν.

Καὶ θεωρῶ ἐπίκαιρο νὰ ὑπενθυμίσω ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν θρησκεία τῆς ἐλευθερίας. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑποχρεοῦται, ἀλλὰ παρακαλεῖται νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Ἰησοῦ. Συνεπῶς ἢ ὅποια ἀπόφασή του, εἴτε εἶναι θετικὴ εἴτε εἶναι ἀρνητικὴ, συνοδεύεται ἀπὸ αἶσθημα εὐθύνης καὶ συνέπειας. Ὅποιος ἀκολουθεῖ τὸν Ἰησοῦ τὸ πράττει μετὰ θυσίας καὶ ἀνταπαρνήσεως. Ἡ ἄρση τοῦ Σταυροῦ, ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως ἐν μέσῳ μιᾶς γενεᾶς ἀπιστίας, εἶναι μερικὲς ἀπὸ τὶς θυσιαστικὲς διαστάσεις καὶ ἐκδηλώσεις τοῦ πιστοῦ. Τὸ «ἀκολουθεῖν» τὸν Ἰησοῦν προϋποθέτει τὸ «ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν» καὶ τὴν ἄρση τοῦ Σταυροῦ στοὺς ὤμους· Ἀπαρνοῦμαι τὸν ἑαυτὸ μου σημαίνει ἀρνοῦμαι τὸν κακὸ ἑαυτὸ μου, φεύγω κακὲς συνήθειες, μεταλλάσσω τὶς φαῦλες καὶ πονηρὲς συνήθειές μου, σὲ προσπάθεια κατάκτησης τῆς ἀρετῆς. Εἶναι ἀγώνας καὶ Σταυρὸς ἢ προσπάθεια αὐτῆ· γιατί; Γιατί; Ἄς ἀκούσουμε τὸν θεῖο ἀπόστολο Παῦλο, πού μᾶς ἐξηγεῖ μὲ σαφήνεια τὸ γιατί· «Βλέπω τὸν νόμο τῆς σαρκὸς μου ἀντιστρατευόμενον εἰς τὸν νόμον τοῦ νοῦ μου, καὶ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖο μισῶ αὐτὸ πράττω, τὸ δὲ καλὸν τὸ ὁποῖο θέλω, δὲν μπορῶ νὰ ἐπιτελέσω». Αὐτὸν λοιπὸν τὸ σαρκικὸ καὶ ἐξευτελιστικὸ κάποτε ἑαυτὸ μας πρέπει νὰ ἀποτινάξουμε. Αὐτὴ ἡ προσπάθεια, αὐτὸς ὁ στόχος εἶναι Σταυρὸς καὶ θάνατος γιὰ τὰ πάθη· ἀλλὰ τ' ἀποτελέσματα; «Ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται καγὼ τῷ κόσμῳ. Ζῶ δὲ οὐκετι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς». Γιὰ μένα δηλ. ὅλος ὁ κόσμος τῆς ἀμαρτίας μαζί μὲ τὸν κακὸ ἑαυτὸ μου ἔχει σταυρωθῆ καὶ εἶναι νεκρὸς, καθὼς καὶ ἐγὼ γιὰ τὸν κόσμον δὲν ζῶ πλέον· Ζῶ μόνον γιὰ τὸν Χριστὸ μου καὶ ζῆ μέσα μου ὁ Χριστὸς.

«Ἀράτω τὸν Σταυρὸν» ἀγαπητοί μου ἀκροατές, δὲν εἶναι μόνο ἢ μὲ τὸ ἐνδεχόμενον μαρτύριο ἄρση τοῦ Σταυροῦ ἀπὸ τὸν Χριστιανό, ἀλλὰ καὶ ἡ καθημερινὴ δυσκολία καὶ προβλήματα καὶ δοκιμασίες τῆς ζωῆς. Σταυρὸς ὑπάρχει, καὶ βάρος πολὺ ἔχει καὶ κόπο ἀπαιτεῖ καὶ θλίψη φέρει· «διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Καὶ δὲν ἀξιώνει ὁ Κύριος μας νὰ σηκώσῃς Σταυρὸ βαρὺ καὶ νὰ τὸν κουβαλήσῃς στοὺς ὤμους σου· ὄχι· αὐτὸ ὁ ἴδιος τὸ ἔκαμε βαδίζοντας καρτερικώτατα στὸ δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ, τότε πού ὁ «ἰδρὼς αὐτοῦ ἐγένετο ὡς θρόμβοι αἵματος».

Μᾶς προτείνει νὰ κουβαλήσουμε τὸ Σταυρὸ του· νὰ ἐπιτελῆς τὸ καθῆκον σου εὐσυνειδήτως καὶ νὰ εἰσπράττῃς εἰρωνεία. Νὰ ὑπομένῃς τὴ χηρεία ἐν ἀγνείᾳ καὶ νὰ εἰσπράττῃς ἐμπτυσμούς. Νὰ ζῆς μὲ συνέπεια καὶ συζυγικὴ πίστη τὸ γάμο σου καὶ νὰ εἰσπράττῃς ὄνειδισμό. Νὰ ὑπομένῃς καὶ νὰ

ἐπιμένης στὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν σου «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου» καὶ ν' ἀμείβεσαι μὲ τὴ ρευσινὰ τοῦ ὀπισθοδρομικοῦ. Νὰ προσεύχεσαι καὶ νὰ εἰσπράττης εἰρωνικὰ χαμόγελα. Νὰ κάνεις τὸ σταυρό σου καὶ νὰ σὲ θεωροῦν ἐξωπραγματικό. Ἔτσι ἡ φυσιολογικὴ γιὰ τοὺς πολλοὺς φροντίδα γιὰ τὴ διατήρηση μιᾶς μὲ κοσμικὴ ἀντίληψη ζωῆς στὸν παρόντα κόσμο ἀπομακρύνει τὴν ἄλλη ζωὴ καὶ κερδίζουμε τὴν βιολογικὴ ζωὴ, ἀλλὰ χάνουμε τὴν μεταφυσικὴ.

Καὶ τότε ἔντονα προβάλλει τὸ ἐρώτημα: «τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» Τὴ ζημιὰ νὰ χάσουμε τὴν αἰώνιο ζωὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἰσοσταθμίσει ὅλος ὁ κόσμος ὁ ὁρατός. Δὲν ὑπάρχει «ἀντάλλαγμα» παρόντος καὶ μέλλοντος πού εἶναι δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Κριτὴς θὰ ἐντραπῇ ν' ἀναγνωρίσῃ ὡς δικούς του ἐκείνους ἀπὸ ἐμᾶς οἱ ὁποῖοι ντραπήκαμε νὰ τὸν ὁμολογήσουμε «ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπων». Βέβαιον εἶναι ὅτι μιὰ τέτοια ὁμολογία ἐνέχει τὸν κίνδυνον νὰ χάσουμε ἐπίγειες δόξες, τιμές, ἀξιώματα κ.λπ. ἢ καὶ τὴν βιολογικὴ καὶ ἐπίγεια ζωὴ. Ὅμως μαθητὴς καὶ ὁπαδὸς τοῦ Ἰησοῦ πού δὲν ἔλαβε πείρα τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ πάθους, δὲν μπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ ἀνήκῃ στὴν ομάδα τῶν ἐκλεκτῶν κατὰ τὴν ὥρα τῆς κρίσεως.

Ἀδελφοί μου: Ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ὁ πιστὸς προγεύεται τὰ ἀγαθὰ τῆς μελλούσης βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τώρα. Καὶ ἡ ἄρση τοῦ Σταυροῦ, ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς αἰωνίου ζωῆς, τότε μόνο μποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν, ὅταν ζῆ κανεὶς ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Γιὰ ὅποιον ζῆ ἐκτὸς τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἡ ἄρση τοῦ Σταυροῦ ἀποτελεῖ ἀπραγματοποίητο στόχο.

Ἡ αἰώνιος ζωὴ προσφέρεται κατὰ χάριν ἀπὸ τὸ Θεό, δὲν ἔχει κανένα ἀντάλλαγμα μέσα στὸν κόσμο. Δὲν ἀξίζει λοιπὸν νὰ διακινδυνεύσῃ κανεὶς γιὰ ὅ,τιδήποτε ἄλλο πού μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἀξιόλογο καὶ ἐλκυστικό.

Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία προγεύεται ὁ πιστὸς ἄνθρωπος μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς «δυνάμεως» καὶ τῆς «δόξης». Ντραπὴ πρέπει νὰ νοιώθει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν συσχηματίζεται πρὸς τὴν «μοιχαλίδα καὶ ἁμαρτωλὸν γενεάν» τοῦ κόσμου, ἐνῶ ἀντιθέτως ἀσφάλεια καὶ δύναμη πρὸς ὁμολογία κάθε ἑνας πού εὑρίσκεται ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, συμμορφούμενος πρὸς ὅσα ὑπέδειξεν ὁ Ἀρχηγὸς αὐτῆς.